

LIGIA HOTIN

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții

-Volumul 2-
Chakrele – 6 pași între om și
Univers

LETRAS

Scrie. Publică.

Cuprins

Cuprins	7
Capitolul 1	
Revederea	9
Capitolul 2	
Misterioasele alegeri numerice ale sumerienilor și mayașilor	25
Capitolul 3	
India — puntea numerică dintre sumerieni și mayași	54
Capitolul 4	
Cunoșteau indienii sistemul numeric sumerian?.....	76
Capitolul 5	
Ciclul existențial continuu în cosmologia hindusă	107
Capitolul 6	
Chakrele – puntea universală între sistemele numerice	117

Acționează lanțurile energetice în pereche?.....	135
Capitolul 8	
Teoria numerelor pereche.....	161
Capitolul 9	
Nodul energetic al chakrelor	190
Capitolul 10	
Chakrele — originea hexagramelor	202
Bibliografie.....	224

Capitolul 1

Revederea

Pădurea rămăsese neschimbată având același aspect al unui străjer falnic al drumului șerpuit care o străbătea. Copacii își etalau fără încetare haina colorată, împletită parcă din mii de fire pornite din frunzele care foșneau sub respirația caldă a vântului de seară. Numai drumul se schimbaseră. În locul vechiului drum forestier, acum, se așternea sub picioarele lor o panglică asfaltată, ale cărei marcaje albe, în mod ciudat, se încadrau în peisaj, neștirbind cu nimic frumusețea locurilor.

După ultimul cot, în fața ochilor lor, se zări poarta monumentală de intrare în conac. Își aduseră aminte cum, cu doi ani în urmă, au făcut același drum în mașină și astfel, nu au acordat atenție nici drumului, nici locurilor prin care treceau. Cei cinci tineri, Cintia, Matei, Sorin, Mircea și Radu, aleseseră de

R data aceasta să parcurgă pe jos drumul de la gară, din dorința de a se mai dezmoști după lunile lungi de relativ sedentarism. Vorbeau fără încetare, cu aceleași tonuri de ironie caldă și bună dispoziție care consolidaseră prietenia, începută în liceu și, cimentată în mod neașteptat în vacanța petrecută la conac. Intrând pe poarta impunătoare, rămaseră pe loc, ca la comandă, privind în jur. Deși mai fuseseră și cu un an în urmă la conac, priveliștea era schimbată mult față de ce își aduceau ei aminte.

– Doamne, dar ce frumos arată — nu se putu abține Cintia să constate.

Într-adevăr conacul și curtea arătau cu totul altfel decât le lăsaseră ultima dată. De fapt, conacul începuse să arate cu adevărat a conac, de abia începând cu ultimele luni, când se definitivase aspectul exterior al zidurilor. Schelele și plasele de protecție dispăruseră, întregul conac fiind zugrăvit în tonuri calde de bej deschis și cărămiziu, terasele erau pline de ghivece cu mușcate de un roșu aprins și, aleile, care șerpuiau prin curte, mărginite de flori de toate culorile, dădeau un cu totul alt aspect locului pe care îl avuseseră în memorie. Întreg ansamblul dădea o senzație de pace și bucurie.

Pe veranda cu coloane, de jur împrejurul unei mese mari rotunde, stăteau de vorbă Felicia, Dana, Tudor, Vlad și încă trei tineri, două fete și un băiat.

Văzându-i intrând pe cei cinci tineri, cei de la masă le făcură semn cu mâna, invitându-i să li se alăture. Felicia fu aceea care le adresă și primele cuvinte:

– Bine ați venit, dragii mei. Mă bucur nespus să vă văd din nou aici. Sunteți bine cu toții?

Cu aceeași veselie în glas Radu se adresă celor de la masă:

– Bine v-am găsit. Noi suntem bine cu toții și, ne bucurăm din ce în ce mai mult de această scurtă vacanță după o perioadă destul de obositoare.

După îmbrățișările lungi, explicabile prin trecerea atâtor luni de la momentul când petrecuseră un timp minunat împreună, după schimbul de noutăți privind perioada scursă de la ultima lor întrevvedere în formula completă, Felicia făcu o mică constatare:

– Dragii mei, acum când vă văd, mă gândesc că, parcă ieri stăteam de vorbă, pentru prima oară, în sala de mese sau în biblioteca aranjată de voi. Și totuși, timpul a trecut lăsându-vă pe voi la fel de frumoși, veseli și tineri, în schimb aducând semne vizibile pentru mine. Dar, cu toate acestea, îmi este dor să vă aud, să ne povestiți ce ați mai făcut și, să continuăm discuțiile interesante purtate cu luni în urmă. Știam că voi nu ați abandonat ideea de a aprofunda aspectele reieșite în timpul tuturor discuțiilor noastre și, acesta a fost și imboldul pentru

mine, Tudor, Vlad și Dana de a include în sfera preocupărilor noastre, o activitate susținută de încurajare a tuturor celor care reușesc să facă din lectura și interpretarea scrierilor vechi, o preocupare serioasă și aprofundată. Acum îmi dau seama că a fost o idee foarte bună, invitându-i pe toți elevii de la liceul apropiat, să vină, să folosească biblioteca și să le creem astfel cadrul de a își exprima liber ideile rezultate din lecturile făcute. Deși știți istoria lui, tot îmi face plăcere să evoc împrejurările în care a luat naștere clubul "Calători prin timpuri".

– Din care și noi facem parte, deși nu prea am fost fizic prezenți la conac, în ultima perioadă, cu ocazia întâlnirilor membrilor lui — sublinie Radu.

– Nu ați fost la conac, dar v-ați întâlnit de suficiente ori încât să faceți ca ideea voastră să se transforme într-o realitate și plăcută dar și provocatoare.

– Pentru a respecta adevărul, vă amintiți când vă spuneam că am invitat de fapt toată suflarea din comună, dar ecoul a fost destul de firav?— întrebă mai mult retoric Tudor. Acest lucru nu ne-a descurajat însă. Am convenit să schimbăm puțin modalitatea de promovare a acestei activități, organizând și seri de filme tematice.

– Mai mult decât atât, am pus la dispoziția lor atât biblioteca cât și sala de conferințe.

– Sala de conferințe? — întrebă mirat Radu. Nu îmi amintesc să fi văzut așa ceva în vacanța petrecută aici anul trecut. Cât despre acum doi ani nici nu se punea problema. Totul era în refacere.

– Nu, nu ai văzut pentru că întreg spațiul parterului conacului a fost modificat pentru a crea într-adevăr condițiile existenței clubului de care vă vorbeam. Și, încet, încet au început să apară și persoane interesate și de bibliotecă și de filmele prezentate.

– Ne-am gândit însă că nu este suficient — adăugă Felicia. Am considerat că interesul pentru ceea ce prezentăm noi, ar putea fi mult mai bine stimulat prin niște conferințe, sau seminarii cum vreți să le spuneți. Și astfel, Dana s-a gândit să organizăm această primă sesiune, pe care o veți inaugura voi. Vor participa elevii Danei de la liceu, dar deja avem și alți doritori să participe. Câți vor fi în final vom vedea. Cât despre cei trei tineri aici de față, Ioana, Maria și George, trebuie să vă spun că au fost cei mai entuziasmați de idee și, au depus un efort susținut pentru a asigura o participare cât mai largă.

Matei căzu pe gânduri, amintindu-și de prima întâlnire dintre ei și cei trei tineri.

În timpul uneia dintre întâlnirile periodice cu Vlad, Tudor și Dana, aceasta din urmă le-a povestit o întâmplare petrecută cu ceva timp în urmă:

Repe — Într-una dintre seri, în prelungirea unei discuții, Tudor și Vlad au proiectat pe ecran o sinteză a concluziilor noastre din celebra vacanță la conac. De fapt discuția era particulară, ei nedându-și seama că biblioteca nu era goală. Succesiunea "așa numitelor" coincidențe, pe care noi împreună le-am identificat atunci, a produs o impresie puternică asupra celor doi tineri care citeau la etajul bibliotecii. Era vorba despre Ioana și George. După două zile, cei doi, însoțiți și de Maria m-au abordat adresându-mi solicitarea de a organiza o seară dedicată în întregime aspectelor reeșite din discuțiile noastre.

— Aflând despre acest lucru — continuă Tudor, împreună cu Vlad, am organizat acea seară care s-a prelungit mult în noapte.

— Și apoi s-a continuat cu alte câteva seri — continuă la rândul lui Vlad, într-atât de mare era dorința celor trei tineri de a afla cât mai multe lucruri.

După acest episod, au căzut cu toții de acord ca, la următoarea lor întâlnire a grupului de cinci, întâlnire în cadrul căreia dezbăteau progresele făcute în încheierea unor teorii, să îi invite și pe cei trei. Lucru care s-a și întâmplat. Chiar cu ocazia primei lor reuniuni lărgite, cu sclipiri în ochii de un albastru luminos, Ioana le spusese:

Surprinzătoarele coincidențe numerice ale vieții, vol. II

— Dacă nu rămâneam mai mult în acea seară în bibliotecă, nu știu dacă am fi auzit de pildă de hexagrame sau de fracțiile ochiului lui Horus.

— Sau, poate am fi auzit de ele mult mai târziu și, într-un context care nu ne-ar fi deschis apetitul pentru studiu — se lansă în discuție și George.

— Cert este că, începând cu acea săptămână am căutat cărțile menționate de voi pe internet, dar și în bibliotecă și, ne-am lansat într-o activitate susținută de a înțelege în ce fel ați ajuns voi la acele concluzii — intră în discuție și Maria.

— Și astfel s-a mărit echipa de căutători prin scrieri, cum am numit-o noi atunci — spuse zâmbind Matei.

În lunile care trecuseră, ideile lansate de cea mai tânără echipă, i-au uimit pur și simplu, provocându-le o surpriză de proporții. Acum se întreba foarte serios dacă și ei ar fi ajuns la același rezultat pe care cei trei l-au prezentat cu teamă într-o seară. Au lucrat apoi cu toții la definitivarea unor interpretări, pe care le vor expune pentru prima dată în public în cadrul sesiunii de mâine.

Revenindu-și din amintire, Matei spuse:

— Dar nici nu mă îndoiesc că ei au fost cei mai buni. Nu de alta, dar partea a doua a sesiunii le aparține în totalitate, nu?

Felicia cuprinse din ochi întreg grupul și o mulțumire adâncă îi inundă sufletul.

Erau aici, erau voioși, erau sănătoși, erau dornici să exploreze în continuare necunoscutul, pus la păstrare din vremuri necunoscute, de minți și mâini necunoscute, în pagini vechi de carte. Iar pentru faptul că aleseseră să își petreacă vacanța cu ea, simțea că le este recunoscătoare și, în egală măsură simțea cât de dragi îi erau și, că îi vedea ca și cum ar fi propriii ei copii. Copiii pe care ea nu îi avusese niciodată. Zâmbi spunându-și sie însăși "ce necunoscute sunt căile destinului" și, cum acesta i-a dăruit atunci când a considerat el de cuviință, ființele care să îi fie aproape.

Se gândi apoi la drumurile pe care a luat-o viața fiecăruia din cei prezenți. În anii care se scurseseră, Dana s-a căsătorit cu Vlad, acesta din urmă devenind asociat în firma lui Tudor, firmă care și-a extins profilul de activitate.

Cintia este studentă la litere.

Sorin era, exact așa cum și-a dorit, student la medicină.

Mircea și-a deschis propria firma de IT nerenunțând la postura de student la Automatică.

Matei este student la istorie și se pregătește intens pentru o expediție.

În mod surprinzător, Radu alesese științele politice.

Tudor s-a mutat definitiv în conacul Feliciei pentru a avea grijă de ea, trăind astfel o frumoasă relație de tip mamă-fiu.

Orele treceau pline de discuții, de întrebări ale fiecăruia adresate celorlalți, despre viață, despre învățătură, despre lucru, despre ei.

Din când în când discuția aluneca spre conac, spre munca de refacere a acestuia, spre cel care și-l imaginase, dar nu mai apucase să îl vadă gata, aducându-le tuturor în suflet o stare de mulțumire că au putut, fiecare după propriile puteri, să facă să dăinuiască un vis, transformându-l în ceva ce rezistă timpurilor. Și, toți simțeau că acel ceva, ce începuse să se construiască cu două veri în urmă, nu apărea doar sub forma concretă, palpabilă, a refacerii construcției în sine, ci mai ales, sub o forma spirituală derivând din agregarea ideilor generate de o altă realitate, aceea a sensurilor oferite cu generozitate de cărțile din bibliotecă.

Încet, încet, întunericul se așternuse peste curtea plină de flori și, după o masă prelungită mult în noapte, promiseseră cu toții, ca a doua zi, să viziteze pe lumină conacul să îi dea astfel o notă lui Vlad, cel care practic îl refăcuse.

Cei cinci tineri, elevi cu doi ani în urmă, acum studenți angrenați deopotrivă în studiu dar și în alte activități din afara facultății, își rememorau în minte, ultimele zile ale primei vacanțe petrecută aici. Păreau învăluți de o mantie de tăcere, sub cerul plin de stele. Pâlpâirea lor, pornită nu se știe când și nici de unde, și cu atât mai mult nici în ce fel, li se arăta privirii lor, în ceasurile târzii ale zilei, sau, privite altfel, în primele ceasuri ale nopții! Și, tocmai aceste pâlpâiri le aduceau parcă în minte toate episoadele trăite cu doi ani în urmă, în vacanța care le marcase definitiv viața.

Vacanță care le lărgise de necrezut perspectiva din care priveau acum viața, în toată frumusețea și compexitatea ei. Le revenea în minte, senzația avută când, evocând existența misteriosului spațiu Akasha, *ceva, cineva*, le transmitea îndemnul de neînțeleles atunci:

Întreabă-mă!

Acum, își dădeau cu toții seama că, în toată perioada care urmasese acelei vacanțe, nu au încetat să se întrebe în permanență.

Despre ce?

Despre orice le trezea interesul.

Ce vroiau să știe?

Nici ei nu puteau defini clar ce anume au vrut să afle, dar au simțit că, undeva, există niște legături, niște răspunsuri care nu așteptau decât întrebările sau căutările potrivite. Apoi, trecând timpul, și-au dat seama că multe din întrebări începeau cu: *ce ar fi dacă?* Și, la început mai poticnit, apoi tot mai clar au apărut și răspunsurile, dar și legăturile.

Momentul în care au început să se contureze răspuns după răspuns, la întrebările din ce în ce mai multe pe care dezbaterile lor le ridicau, a constituit o revelație pentru ei.

Akasha le răspundea!

